

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709711104/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Det første Kys — hvad hæver hver en Tvivl,
Som denne Blomst, af kærlig Længsel funden?
Dens Bæger krandsat er af Amors Smil,
Og Psyches Taare ligger glemt paa Bunden.
Al Sjælens Æmhed svæver da paa Munden,
Al Hjertets Varme vaagner da med Ill,
Alt vækkes da — det Bedste og det Største;
Thi hvad har Magt i Livet som det Første?

Den første Barndom og de første Minder,
De første Toner af vort Hjertes Røst,
Det første Haab, som meer og meer forsvinder
Med Sindets Gjenklang af dets første Lyst;
De første Taarer over Barnets Kinder,
Den første Lærdom i dets unge Bryst:
Kort, alt det Første for vor Sjæl er Lindring,
Det første Kys dens yndigste Erindring!

Og denne Trylleblomst *Dionæ* byder
Sit Nectarbæger nu. Mod *Charles* vendt
Er hendes hele Sjæl, i Blikket sendt,
Der taarevædet hendes Indre tyder.
Halv drømmende sin Følelse hun nyder,
Al Haabets Sødhed, forhen ubekjendt.
Saa sidder hun, til Timens Slag dem vækker,
Til Slør om Glæden Afskedsstunden lægger.

Og hun er ene — paa den lette Hest
Hun seer ham flyve bort saa let som Vinden.
Hun støtter tankefuld sin Haand til Kinden
Endnu med Øjet følgende sin Gjest.
Han vender tit sit Hoved, og forinden
Han taber sig bag Skovens sidste Rest,
Han halv omkring i Sadlen rask sig svinger,
Og kysser ømt til Afsked paa sin Finger.

Men i den samme Stilling taus hun dvæler,
Og Blikket vandrer i det samme Rum,
Og Læben smilende forbliver stum,
Mens Sukket sig fra hendes Hjerte stjæler.
Saa, høiet halv forover, halv hun knæler,
Som sønled hun de gyldne Minders Sum,
Som holdt hun fast det sidste, nys forsvundne,
Det nu med hendes Sjæl saa nær forbundne.